ПЕРЕЦЬ

№ 13 (552) РІК ВИДАННЯ ХХУ Ціна 10 коп. КИЇВ. ЛИПЕНЬ 1965

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

★ Перед вами пам'ятник дармоїдові за проектом художника В. Зелінського.

★ Про «чорний хід» у Кременчук, мокру дискусію в Решетилівці, універсальні автодеталі і так далі — читайте телеграми ТАП на сторінці 2-ій.

★ Чого плакав крокодил! (Стор. 3).

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

★ Як Микита Вішта з Канади в рай літав і що він там видав! (Стор. 4).

★ Американський громадянин, на захист якого кинуто армію США. (Стор. 9).

★ Путівник по Житомирському лабіринту. (Стор. 10).

★ І без слів усе ясно. (Стор. 12).

ПАМ'ЯТНИК ДАРМОЇДОВІ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

ФОРМАЛІСТИ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

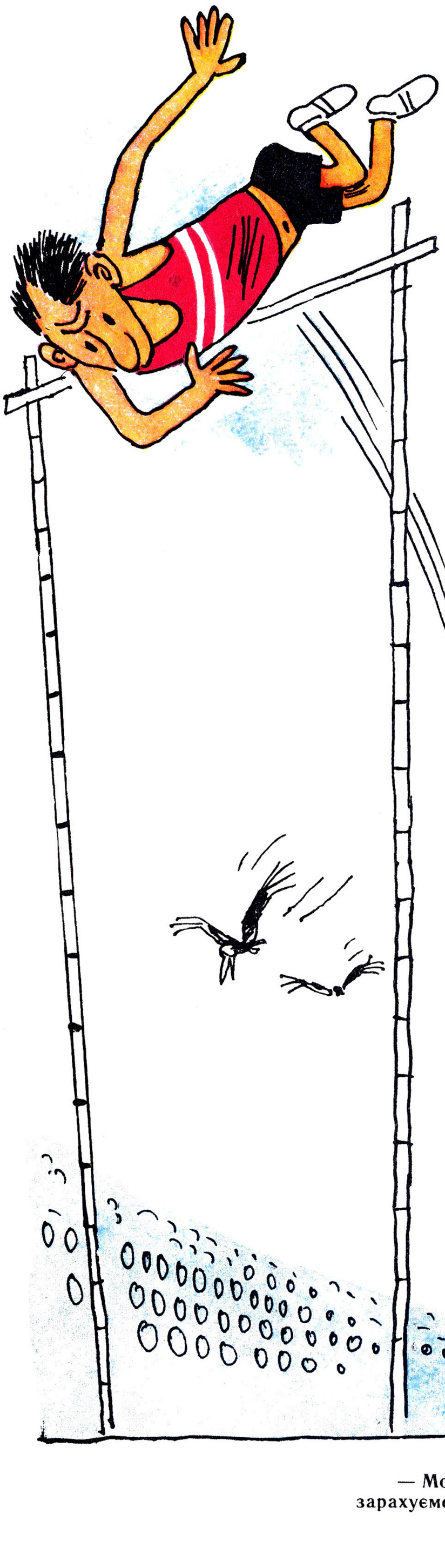

Телеграфне Агентство Перця

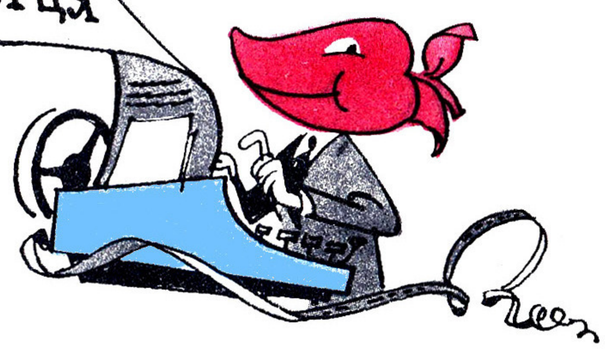

НЕ ПЛЮЙ У КОЛОДЯЗЬ

Як повідомляє наш кореспондент із м. Прилук, Чернігівської області, тут плюнули у колодязь, з якого беруть воду мешканці вул. Короленка.

Автор плювка — місцевий мебльовий комбінат. Своїми стічними водами він запльовує чистий колодязь і на протести мешканців вулиці, міськради та редакції місцевої газети відповідає: «А мені плювать!»

ЦІКАВА ЗНАХІДКА

БАХМАЧ, Чернігівської обл. (Наш кор.). На західній околиці міста Бахмача люди натрапили на речі, які, на думку декого, належать до епохи раннього палеоліту. При більш детальному ознайомленні ці речі виявилися звичайними палями, які було забито в землю ще кілька років тому, коли почали споруджувати міст замість старого, що згнив. Палі скам'яніли. Вони стійко витримали іспит часу, а постанова Бахмацького виконкому райради про будівництво мосту — ні. Про неї забули.

ЗАПИТАННЯ ПО СУТІ

Нам телеграфують:

На всіх автотрасах, що ведуть до міста Кременчука, в степу збудовані красиві чекальні із скла і бетону. А на Кременчуцьку автостанцію скла і бетону, мабуть, не вистачило: її помістили в двох тісних, без будь-яких вигод для пасажирів, дерев'яних халабудах.

Здивовані автопасажири запитують у Кременчуцької міськради: якщо залізничний, морський та річковий вокзали скрізь вважаються парадними дверима міста, то навіщо такому впорядкованому місту, як Кременчук, потрібен такий «чорний хід», як дві неоковирні халабуди міської автостанції?

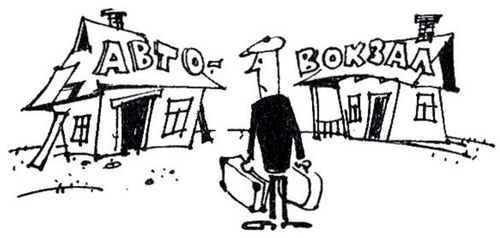

НА ПОРОЗІ

Власники автомашини «Запорожець» стоять на порозі великого відкриття. Заявку на авторство подав т. С. Й. Левандовський з с. Червоні Хатки, Дзержинського району на Житомирщині. 22 червня 1964 р. він замовив у Запорізькому спецмагазині «Посилторгу» запчастини до свого «Запорожця». Рівно через три дні він одержав з магазину листівку, що його

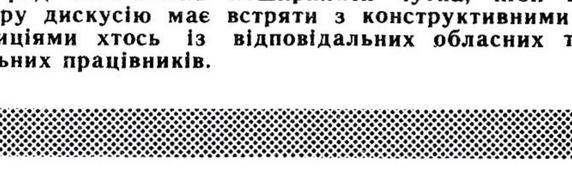

замовлення буде виконано за 2—3 місяці. Але не діждавши обіцяного і через рік, т. Левандовський висунув ідею: замінити спрацьовані деталі малолітражки листівкою «Посилторгу».

— Якщо мені це пощастить, — заявив т. Левандовський нашому кореспонденту, — я позбавлю Запорізький «Посилторг» слави пустопорожнього обіцяльника, а власники «Запорожців» одержать дешевий універсальний замінник запчастин до малолітражки.

МОКРА ДИСКУСІЯ

РЕШЕТИЛІВКА, Полтавської області. (Наш кор.). У місцевих авторитетних торговельних колах жваво дебатується проблема, як краще забезпечити місцевих споживачів «Миргородською» мінеральною водою. Адже відстань від Решетилівки до відомого мінерального джерела аж... 50 кілометрів.

Оскільки дебатується проблема води, то її учасники ніяк не можуть обійтися без неї і активно споживають «Кримську мінеральну», яку безперебійно доставляють у Решетилівку з м. Саки (за 1000 км!).

Серед споживачів поширилася чутка, ніби в цю мокру дискусію має встряти з конструктивними пропозиціями хтось із відповідальних обласних торговельних працівників.

perec-ua.
perec-ua.

— Можеш не старатися! Без шеста ми тобі цього рекорду не зарахуємо.

КРОКОДИЛЯЧІ СЛЬОЗИ

(ПОДОРОЖ ПЕРЦЯ)

А ще кажуть, що крокодилячі сльози нікого розчулити не можуть. Мене, наприклад, вони глибоко зворушили. Бо коли я поцікавився, чого він так побивається та сльози ллє, крокодил відповів:

— На громадське харчування мене, Перче, кинули. У трест їдалень та кафе м. Херсона. Щоб порядок там навести. А як ти впораєшся з ним, коли їдалень та кафе — десятки, а я — один. Обійти їх, і то не встигаю.

— То, може, тобі допомогти?

Крокодил зустрів мою пропозицію з надзвичайним ентузіазмом. І, на перший раз, дав мені невеличке завдання: заглянути в деякі харчувальні «точки» та подивитися, як там порядкують і чим відвідувачів годують.

* * *

Почав я з їдальні Херсонського педінституту.

Зайшов і, як годиться, попрямував до умивальника. Шукаю мила, а ним тут і не пахне.

— Ач, чого захотілося!.. — сміються офіціантки.— Може, ще й рушника накажете вам дати?

Наказувати я, звичайно, не збирався, а попросити — попросив.

— Нема дурних — рушника вішати,— сміються ті ж дівчата.— Повісиш рушника, а його поцуплять,— хто за це відповідатиме?..

— Хіба у вас так часто крадуть рушники?

— Ну, не крадуть, але можуть вкрасти. А хто за казенну річ відповідатиме — ви чи ми?

Це, мабуть, була і справді якась незвичайна їдальня. Я ще не встиг переступити її порога, а в мене вже раптом щось зникло.

Зник апетит, і я метнувся шукати його десь в іншому місці.

Довго ходити не довелося. Ще за сотню метрів від заводу ім. Петровського так апетитно запахло українським борщем, що я почав слину ковтати.

Завідуюча заводською їдальнею В. Г. Осоргіна не боїться, що у неї хтось поцупить мило або рушник. Будь ласка, мийте руки, чистота — запорука здоров'я! Шкода тільки, що, дбаючи про чистоту ваших рук, у їдальні забувають про те, до чого вони свої руки докласти мусять. Наприклад,— про столи, за якими обідають люди. По цих столах далеко точніше, ніж по копіях меню, що тут підшивають, можна визначити, які страви подавалися вчора, позавчора і навіть тиждень тому...

— Стіл — це що...— зауважив один з робітників заводу.— Брудний стіл можна накрити газетою. Ти, Перче, подивись краще, як борються за чистоту в їдальні № 19.

Заходжу. Дивлюсь. От на кухні стоїть сметана. Свіжа сметана, хороша сметана. 30 процентів жирності. А от сметану розливають у склянки і несуть у буфет — для продажу відвідувачам. Дорога начебто й не далека, а, виявляється, дуже виснажлива: потрапила сметана з кухні в буфет, а вже в ній жирності залишилося тільки 16 процентів. Всього лише кілька метрів пройшла, а так схудла.

Похудання сметани — не єдине досягнення цієї їдальні. Тут з не меншим успіхом борються і за чистоту державної каси. З цим завданням відмінно справляється касирка О. С. Ткаченко. Якось так у неї виходить, що здає вона завжди на 4—5—8 карбованців менше, ніж насправді від людей одержала.

— Чиста робота! — не нахвалиться нею завідуюча їдальнею М. Ф. Ганопольська.

Вона й не туди, що в інших місцях люди працюють ще чистіше.

От, скажімо, їдальня самообслуговування № 64. Тут теж шумить-гуде касовий апарат. А коло нього сидить, рахівницею клацає і ручку апарата крутить касирка Н. П. Агєєва. От вона одержує плату за обід від учительок 36-ої школи М. і П. Одержала і оком на них не повела. А вчительки чомусь кліпають очима, ніяково перезираються, червоніють. Їм, учителькам, незручно зауважити касирці, що та їх обрахувала на 8 копійок. Вони, очевидно, і не догадуються, що такі помилки у Н. П. Агєєвої трапляються куди частіше, ніж це передбачено теорією імовірності. Ось, приміром, вона одержала від клієнта 2 карбованці 49 копійок, а чек чомусь вибила тільки на 1 карбованець 49 копійок. І ніхто на це й уваги не звернув, бо люди ж приходять до їдальні не касові чеки їсти, а борщі та шніцелі. Та якось тими чеками зацікавилися громадські контролери — люди менш делікатні, ніж згадані вище вчительки. І виявили вони у Н. П. Агєєвої на 31 карбованець більше, ніж показував лічильник касового апарата.

З цього дехто зробив висновок, що в херсонських їдальнях самообслуговування найкраще себе обслуговують касири.

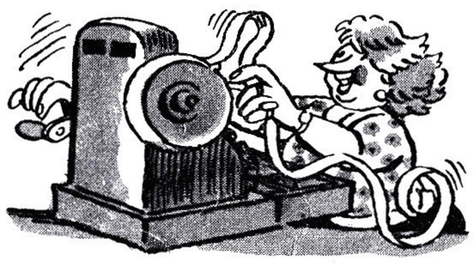

Однак працівники кафе «Зустріч» рішуче спростували таку думку. Вони довели, що коли працювати чисто і вміло, то ще і не такого добитися можна. Можна, як це наочно показала касирка Е. М. Кравченко, і за півзміни накрутити собі 32 карбованці. І це — тільки на касовому апараті. А на вині, скажімо, якщо на кожну пляшку накинути п'ятака, можна за один день вигадати більше півсотні карбованців. Коли ж до гурту підключиться ще й такий майстер своєї справи, як повар-бригадир Носкова, і почне половинити жир, що їй видають для кухні, тоді карбованці самі напихаються в кишеню. Натискай тільки згори, щоб побільше влізло.

— А що,— спитав я Миколу Григоровича Бондара, директора Херсонського тресту їдалень,— що, коли згори натиснути не на кишеню, а на шахраїв?

Микола Григорович мене перебив.

— А ми що робимо? Ми, Перче, саме це і робимо! Ми на хапуг он кого напустили...

І повів мене до сусідньої кімнати, де в кутку височів сумлінно розмальований крокодил — точна копія того, якого мені вже довелося бачити. В одній лапі фанерний звір тримав дерев'яні вила, а в другій — такі ж самі скрижалі. На них було виведено: «Я звідси не піду, доки порядку не наведу!»

В очах фанерного звіра я сліз не побачив, але подумав: якщо і на нього буде перекладено всю відповідальність за порядок в їдальнях, він теж ще досхочу наплачеться.

З перцем мандрував і враження його записав Г. БЕЗБОРОДЬКО.

м. Херсон.

ВИДНО ПАНА ПО ХАЛЯВАХ
(Сценка на товариському суді)

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я не дозволю всякій погані, всякій нікчемі, всякій козявці незаслужено обзивати мене грубіяном!..

ХАЙ ЖИВЕ ЦЕЙ СВІТ!

-БУРЛЕСК-

Трісла проклята виразка, стався масивний вибух крові, і мене, Микиту, непритомного доставили до лікарні. Влаштували, однак, на коридорі, бо в кімнатах вільного місця не було.

В голові настирливо, повторно маячилось:

«Був у собаки пан, він його убив, поховав і на гробі написав: «Був у собаки пан, він його убив...».

— Не так. Перекручуєш. Навпаки: «Був у пана собака, він його убив... і т. д.»,— почувся милозвучний жіночий голосочок.

Глянув. У головах біля ліжка стояла дамочка — причепурена і одягнена за останніми зразками мод вільного світу: губи були змазані якоюсь зеленню, під очима — синяки, немовби їх хтось кулаком попідбивав, брови — тонесенькі, чорні, очевидно, обскубані, а причіска— величезний кущ, подібний до лелекового гнізда. Груди стирчали, як вим'я у кози, а тоненькі штанчата так прилипли до фігури, що можна було й без них обійтися.

Дамочка ласкаво усміхалась.

— Не пхай свого носа, не твого розуму справа,— гнівно кажу.— В мене і собака може мати пана, а не лишень пан собаку. Хто ж ти така будеш, леді?

— Я — твоя неминуча смерть!

Я подивився на неї і розреготався. Справді було смішно.

— Ти — Фіфі-сучка. Ось хто. Забирайся! Шукай старших...

— Ні, голубчику, я — твоя смерть. Мені все одно. Скошую всіляких, навіть немовлят. Не галасуй. Нічого з того не вийде. Збирайся.

Хотів крикнути: «Лікарі, рятуйте!», але з уст — ні звуку. Тіло обважніло, похолодніло — і душа випорхнула з нього...

Взявши мене під ручку, Фіфі-сучка, моя смерть, привела мене до райської брами, постукала. Брама автоматично одчинилась. В середині просторої приймальні своєї черги чекав якийсь пузатий кардинал, а св. Петро розмовляв по телефону зі св. Марією.

— Марічко, — інформував він, — тут якийсь кардинал рветься до раю найправедніших — до нас. Каже, що заслужив на тому світі, ще й на тебе покликається...

— Як його звуть? — спитала св. Марія.

— Якийсь Пуччіні — гладкий. Що з ним робити?

— Чекай, почекай... Ага! Пригадала! Та це ж — отой брехун і наклепник, який на тому світі пустив тишком прегрішні слухи, що я — повія, мовляв, бастарда народила... До пекла з ним — хай чорти топлять з нього жир!

— Єсть! — гукнув св. Петро.— Архангеле Михайле,— скомандував він, тримаючи далі трубку в руці,— проведи цього бебехача в пекло під найсуворішим конвоєм. Наказ — з самої гори...

— Марусенько, — відновив розмову св. Петро,— допоможи, люба. Я вже знемагаю — не можу ж вічно стирчати біля цієї чортівської брами. І я хочу жити! Коротко — потребую зміни після восьмигодинної нудної праці, а то, бігме,— вийду на страйк!

— Петрусю, Петю, мій дорогий, як же я можу тобі допомогти? Спробую намовити сина — він послушний малий, а тимчасом — корись долі. Така воля божа... А ось ти можеш мені допомогти. Я йду брати душ шарко. Обжиріла трохи, ще можуть, не дай боже, старухою прозвати... Хочу сьогодні погуляти. Знайди мені підходящого кавалера — стрункого красеня. Чи знайдеться такий серед праведних?

Слухаючи прохання, св. Петро чухав потилицю.

— Ти що, Марійко, ума-розуму позбулася? Хіба сама не знаєш? Серед праведних — самі товстопузі кардинали, архієпископи, єпископи, всілякі мандрити та їм подібні. Аж бридко!

— Петю, а може, в пеклі знайдеш?

— Добре, Марічко, негайно пошлю свого шпіона...

Це була несподівана і прецікава розмова. Я слухав, роззявивши рота. Значить, і святі мають свої проблеми. А св. Петро, витерши спітніле чоло, тяжко здихнувши, втомлено звернувся до нас.

— А вам кого треба? — спитав він.

— Це,— показує на мене Фіфі-сучка,— Микита. Тільки що задер ноги. Хочемо розпорядження: куди йому? Він по професії — журналіст, у політиці — комуніст.

Св. Петро, оглянувши мене від голови до ніг, кивнув головою і задумався. Надходило рішення.

— Гм, має кваліфікації до раю праведних. Але там зі страшної нудоти вдруге вмер би. Я такого гріха на себе не хочу брати. Веди його до якогось іншого раю або й до пекла— мені все одно. Скажу, що в пеклі цікавіше...

— А їх, тих раїв, є багато? — зацікавлено питаю.

— Є один рай, а його відділень — скільки завгодно, — вже трохи розвеселившись, відповів св. Петро. — Сім мусульманських — там з великого гарему царює сам Магомет. Є незліченне число інших. Вас може поцікавити український націоналістичний рай — там отаманом Петлюра. Найнижчої градації рай — американський: в ньому, немов у пеклі, вічно тупцює на грані Джон Фостер Даллес... Вибирайте — та й йдіть собі до чорта. Я втомився. А ще треба підшукати стрункого кавалера для св. Марії.

— Будь ласка, хвилинку, св. Петре, — настоюю я.— В якому ж раю знаходиться великомученик Остап Вишня?

— В спеціальному — найцікавішому з усіх. Там — Шекспір, Данте, Бокаччіо, Леонардо да Вінчі, Меріме, Твен, Лікок — багато, багато інших світочів і, розуміється, Остап Вишня... Але попасти в цей рай важче, ніж верблюдові пропхатись крізь вушко голки. Треба бути особливим геніем. Навіть нас, святих, туди не пускають, бо ми, кажуть,— нудні.

Ну, нема ради,— йдемо далі, — я і Фіфі-сучка. Минаємо різні відділення раю — всі вони на важких замках. Чую, хтось реве: «Ще не вмерла...» Йдемо на голос у тому напрямку. Приходимо. Над брамою напис синьо-жовтими фарбами: «Український націоналістичний рай». Меншими буквами: «Отаман Симон Петлюра». Стукаю. Одчиняється не брама, а маленьке, як в американському гангстерському барі 20-х років, віконце. З нього визирає — хто? Махно!

— Значить, це український націоналістичний рай? — питаю.

— Так, прошу пана-добродія.

— Вареники, галушки, борщі, горілка з перцем — є?

— Так, пане-товаришу — з ласки отамана Петлюри.

— Кропива, будяки, мухомори — є?

— Є — по всьому раю.

— А як живуть люди?

— Так, як жили наші прадіди-козаки. Мужички живуть в однокімнатних з сінями побілених хатинах під стріхою, обробляють поля, а старшина — в палацах веселиться, розважається, гуляє як і повинно бути.

— А як ти, батьку Махно, попав у двірники Петлюри?

— Треба ж було десь притулитись...

— Можна заглянути?

— А ви, пане-добродію,— хто?

— Комуніст...

— Геть! — почувся тільки один переляканий вигук.

Віконце з брязкотом зачинилось. І на тому — крапка.

Підходимо до великої діри-печери, звідки постійно клубочиться темний дим. Над діроюпечерою великими чорними буквами написано: «Ті, хто входить сюди, забудьте про зовнішній світ». Заглядаємо в діру. Всередині — велика діяльність. Різних грішників чорти по-різному катують: одних печуть у розжареній смолі, іншим свердлять вуха, ще іншим відрізують язики і т. д. Звертаю увагу на особливого типа — карликуватого Степана Бандеру. В нього навколо шиї шнурок, на якому його підвішують так, що тільки ноги безрадно дригають, а з рота вивалюється язик.

Серед чортів — різні чини: чим довший хвіст і більші роги, тим більший чин. З'являється, очевидно, сам вельзевул, бо в нього — найдовший хвіст і найбільші роги.

— Вам чого? — хрипить.

— До раю не пускають, то, може, хоч до пекла...

— Гріхи — які?

— Ніяких.

— Ім'я, професія, політика?

Відповідаю — також лаконічно:

— Микита. Журналіст. Комуніст.

Головного сатану немов щось збісило. Довгий хвіст задерся вгору. З вирячених очей посипались іскри.

— Не пущу! Йди назад до раю — бунтуй там. Не дозволю, щоб ти смерд — чортів-кріпаків збунтував і повалив мою авторитарну владу. Це — моє царство, тут я — за все відповідаю. Якщо я впустив би тебе сюди, то ти можеш такого намикитити, що й сам чорт не розбере. Не позволям! Геть!

Над діркою-печерою спустилася важка залізна завіса. Востаннє ще побачив, як Бандері чорт сокирою голову розколює...

* * *

— Ну, що? — запитую лікаря, прийшовши до пам'яті вже в кімнаті лікарні.

— Нічого. Три дні маячив. Десь до раю та до пекла ходив. Будеш жити.

Я задоволено усміхаюся. Хай пропадає той світ! Хай живе цей світ. І засинаю праведним сном...

Микита ВІШТА

Торонто (Канада).

Виставка ширнетреба

ОШУКАНІ ЮВІЛЯРИ

Днями відбувся ювілейний вечір, присвячений одеським мебльовикам. Минуло рівно два роки, як вони дебютували на «Виставці ширнетреба» в № 3 Перця за 1963 рік.

Ювіляри й цього разу прибули не з порожніми руками. Директор одеського мебльового об'єднання № 1 т. Калашников подарував виставці на 10660 карбованців страхітливих кухонних буфетів та на 5160 карбованців шаф. Усе це добро було щедро пересипане столиками для телевізорів та стільцями.

Не осоромився й директор мебльового об'єднання № 2 т. Шмуклер. Його внесок становить 80 диванів-ліжок на 6560 карбованців.

Виставком вшанував ювілярів стоячи. Та про цей урочистий ритуал подбали самі іменинники: на їхні дивани та стільці й муха не сяде, бо ці одоробла хитаються на ніжках від власної ваги. Не було потреби також вішати на експонати музейні застереження «Руками не торкатися», бо з шаф і буфетів загрозливо стирчать цвяхи та скабки.

Ювілейний вечір пройшов в атмосфері цілковитого взаєморозуміння: усі дякували одеським мебльовикам за їхні турботи, а мебльовики дякували своїй долі, яка досі гладить їх по голівці.

Однак виставком відзначив, що у самій Одесі ювілярам не приділяють уваги. Більш того — два роки їх ніхто не тривожить. Така байдужість до творчих потуг бракоробів видається просто дивною. Давно вже слід виправити цей прикрий недолік та оцінити діла ювілярів виставки по заслугах.

ВОДОБОЯЗКІ КУПАЛЬНИКИ

Львівська база «Укроптгалантереї» одержала з Ірпеня, від Києво-Святошинського побутового комбінату контейнер купальних костюмів. Відкрили галантерейники його — і ахнули. Не купальники, а полинялі зім'яті ганчірки!

Подивився на цю, з дозволу сказати, продукцію експерт т. Качмола і склав вбивчого акта:

— 350 штук — з розпливчастими плямами барвника, плямами від штампа; 2600 штук — змінили розмір через деформацію тканини від підмочок і знизили якість на 70 процентів; 37 штук — з плямами фіолетового кольору від штампа тощо.

Добре-таки підмокла репутація ірпінських майстрів голки і нитки! Їм би тихенько заховати свої водобоязкі купальники і терміново замінити брак. Але директор комбінату т. Гребенко— не з тих! І от його заступник т. Ройзман доводить арбітрам республіки, що біле — це чорне, вимагає покарати тих, хто... передчасно намочив їхні купальники. І вірите, навіть не посміхався при цьому.

Та арбітр т. Ковальова несподівано спитала:

— Як же у вашому купальнику заходити в воду? По-перше, він збіжиться, і в ньому можна лишитися на все життя. А, по-друге, якщо і здереш його з себе, то виявишся пофарбованою... Забирайте брак, повертайте гроші і платіть штраф, всього 6173 карбованці, — закінчила вона.

Та Гребенко не заспокоївся. Запросив ще одного експерта з бюро товарних експертиз Міністерства торгівлі республіки. На щастя всіх купальниць і цим експертом теж була жінка. Вона перевела всі купальники у несортові. Води ж бояться!

ЗВІДКИ ДРІВЦЯ!

— Ой піду я в ліс по дрова... — невесело співається в пісні.

Коли подумати, то й справді: чого тут веселитися? Не така вже це велика радість — тягати дрова з лісу.

А хіба їх тут, під боком, мало? Заходь у крамницю — і бери. Дрова сухі. Щоб краще горіли, їх покрили лаком. Ще й спеціальною фанерою підробили під горіх. А що та фанера здулася і з усіх усюд відстає геть, то це навіть краще. Так її легше відривати, щоб розпалювати піч.

Отож, коли вам потрібні дрова, не треба за ними в ліс ходити. Простуйте прямо до магазину та беріть. Ужгородський фанерно-мебльовий комбінат це добро щедро постачає торговельним організаціям. І хай вас не лякає, що в транспортних документах ці дрова названі шафами.

Отож, не баріться, біжіть і купуйте.

Якщо добре піде торгівля, то ужгородські умільці для вас ще багато таких дров наламають!

ТАНЦЮЮЧІ СОКОВИЖИМАЛКИ

Дирекція Харківського заводу «Електротяжмаш» полонила відвідувачів виставки досі небаченим видом соковижималок. На відміну від інших, харківські соковижималки ще й розважають господинь.

Тільки-но ввімкнеш таку машинку в електромережу, як вона спершу затягне тужну музикальну мелодію. Далі агрегат починає високо підскакувати, а під кінець переходить у шалений танок.

Коли хто захоче придбати цю веселу машинку, то її легко впізнати по таких прикметах: потріскані пластмасові кришки центрифуг, подряпане металеве ситечко, неоковирна форма завантажувального патрубка тощо.

Винахідливість і кмітливість харківських бракоробів високо оцінена штрафом у сумі 1678 крб. Крім того, база Укроптгосторгу не заплатить заводові жодної копієчки з 8600 крб. вартості соковижималок.

НЕ ВІР ОЧАМ СВОЇМ

Є відоме застереження: якщо на клітці з левом побачиш табличку «буйвол» — не вір очам своїм.

Ми теж хочемо застерегти відвідувачів виставки: якщо працівники Одеської трикотажної фабрики імені Крупської заприсягатимуться, що ганчірка, зшита червоними нитками із зелених і синіх клаптиків, називається робочою рукавицею — не вірте.

Робітники Керченського склотарного заводу повірили і замовили трикотажникам аж 7400 таких рукавиць. Ця легковажність коштувала їм 1381 карбованець: партія ганчіркових рукавиць виявилась суцільним браком.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

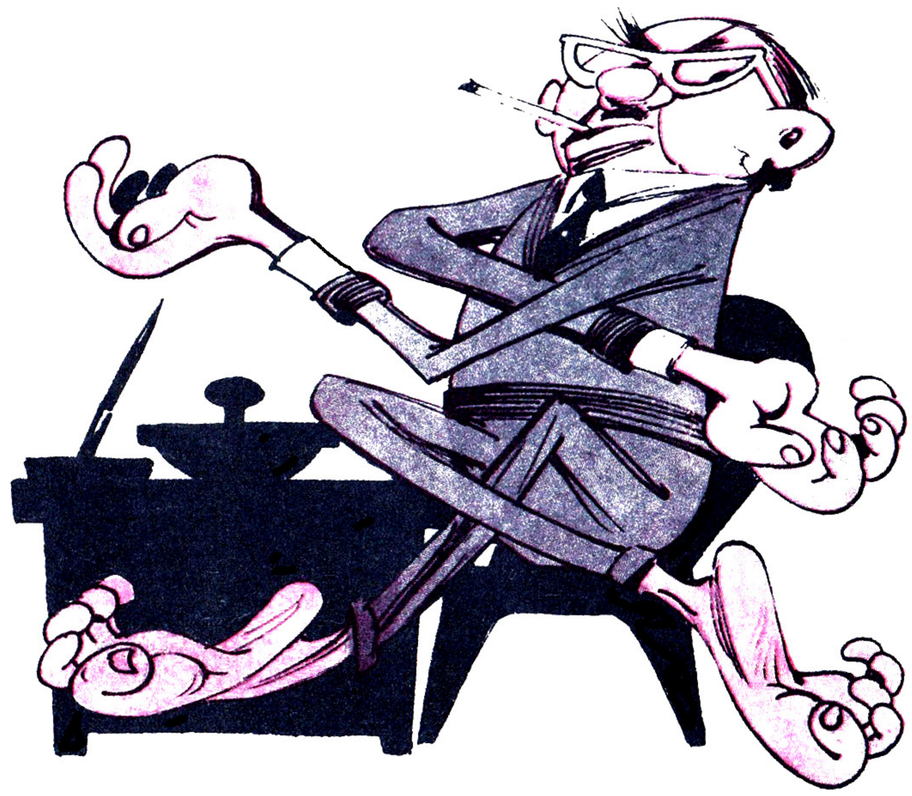

Архіхабарник.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Тільки й слави було у медпункту в с. Ставчанці, що вивіска. Підійде котрий хворий, прочитає вивіску, помацає замок на дверях і, гляди,— полегшає. Тільки не всім той замок допомагав. Більшість хворих писали всюди скарги на бездіяльний медпункт. Одна така скарга дійшла й до нас. А ми попросили Чернівецький облздороввідділ навести порядок на Ставчанському медпункті (Хотинський район).

Завідуюча облздороввідділом т. Якушева відповіла нам, що порядок уже наведено: фельдшера Перебиковську з роботи звільнено, а на акушерку Ліщук накладено суворе адміністративне стягнення.

МОВ У ТІЙ ПІСНІ

Мал. С ГЕРАСИМЧУКА

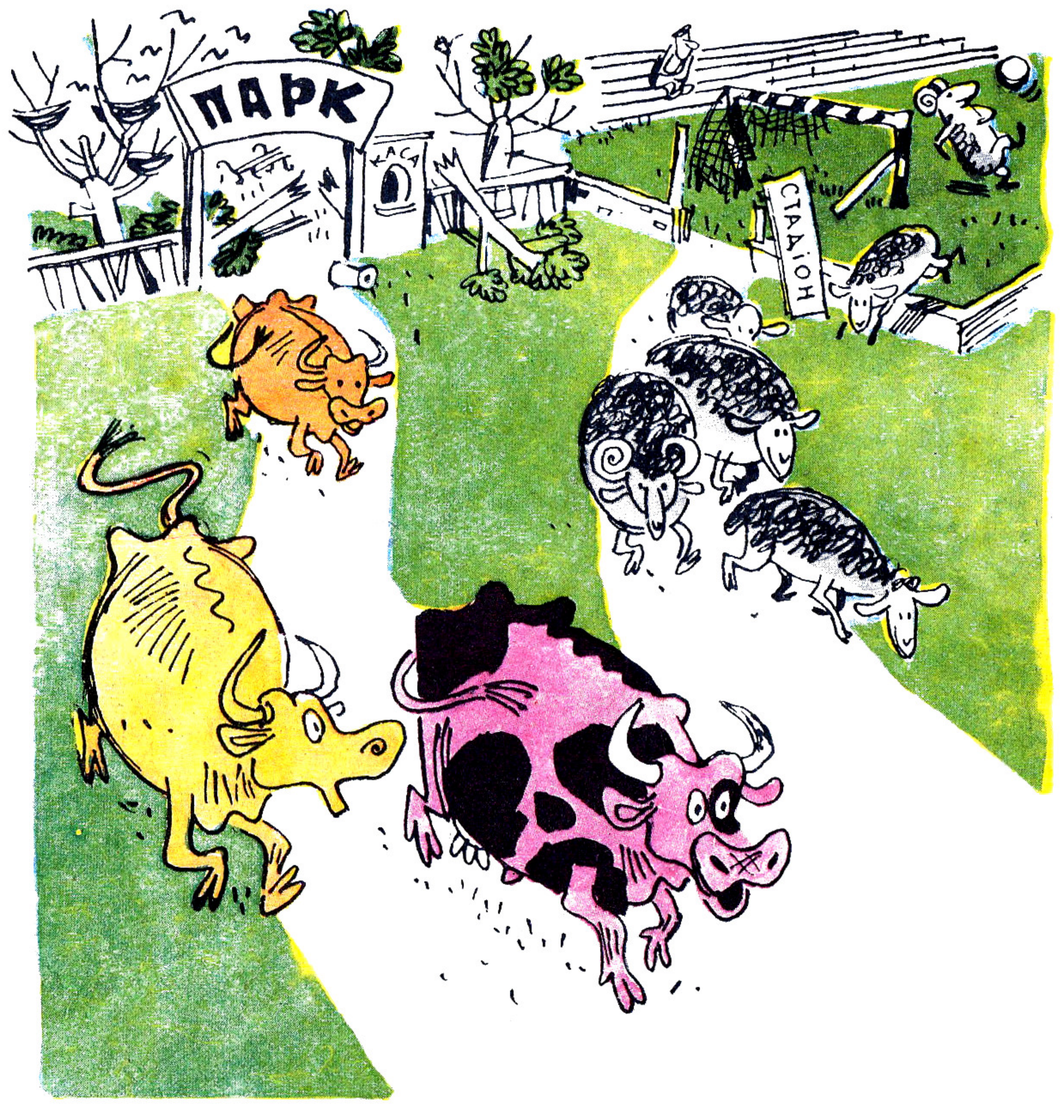

Йшли корови із діброви, овечки з поля...

ДІЛА *сердечні*

Радіо повідомило, що один вчений створив штучний пластмасовий протез серця.

А було ж як?

— Лікарю! Рятуйте! Серце! Ось-ось зупиниться!

— Будете так диміти — зупиниться.

— Господи! Одну ж пачечку в день! Куди ж менше.

— Ні одної цигарки!

— Скажіть, а для чого ж тоді жити?!

* * *

Весілля. Музика. Танці.

— За молодожонів! Гірко-о!

— Василю Петровичу, а ви що? Невже проти?

— Заборонили. Вони, лікарі. Серце у мене...

— У кожного серце. Пий!

— Не можу.

— Ти мене поважаєш?

— Ну?

— То пий, бо за комір виллю. Пий, тобі кажу!

Василь Петрович п'є і раптом хапається за груди.

— Хлощі! Щось Вася не той! Вася жартує...

— Е-е! Та тут... Мацай пульс. Не пульсує. Чого ж ви стоїте? Давай «швидку»...

* * *

Двоє зустрілися.

— Привіт! Йдеш на футбол? Ти, до речі, за кого болієш?

— Вже! Все. За себе болію. Спазми, тиск. Лікарі забороняють хвилюватися.

— А ти не хвилюйся. Плюнь на медицину! «Спартак» виграє, і всі хвороби як рукою зніме.

— Хто? «Спартак»? А дзуськи! Вашому «Спартаку» до нашого «Динамо»...

— Та вашому «Динамо» до нашого...

— Ах, ти брехло!..

— Ах, ти свистун!.. Ой, ой... серце!

* * *

Оголошення в газеті: «Терміново міняю ізольовану трикімнатну квартиру в новому будинку з усіма вигодами і однією сусідкою на будь-яку площу в будь-якому районі, але не вище першого поверху. Дзвонити з ранку до ночі по тел. 27-16 Віддишкіну Н. І.».

* * *

Читачу, не сумуй! Усміхнись і звеселись! Всі муки сердечні незабаром минуть. Зайдеш в аптеку і скажеш:

— Дівчино, у вас серце є?

— Будь ласка! На вибір. Вам на скільки кінських сил... пробачте, чоловіко-сил?

— Чим найбільше.

— У космос, мабуть, готуєтесь, чи на Марс?

— Та ні... женюсь.

Тут тобі примірочна. Вибрав собі пластмасове капроно-нейлоно-лавсанове сердечко і — в «забігайлівку». Обмочив його з дружками і марафоном на стадіон — вболівати за улюблену команду.

Словом, життя настане — дай, бог, кожному!

І дасть, їй-богу, дасть!

Але дасть, звичайно, бог не містичний і не міфічний, і навіть не фізичний...

Хімічний!

Микола ПОЛОТАЙ.

м. Сімферополь.

Ще перед початком подорожі ми були впевнені, що в сучасному Конотопі не стрінемо ні славнозвісної «конотопської відьми», ні горезлавного писаря Прокопа Пістряка, ані сотника Микиту Забрьоху. Нікого з цих героїв ми тут і не зустріли. Зате нам пощастило змалювати в сучасному Конотопі нові «патрети». Ось вони.

«ПАТРЕТ» ПЕРШИЙ

Кафе «Вечірнє». На передньому плані ви бачите сором'язливе, залите рум'янцем обличчя завідуючого т. Немолота В. І. Це типова картинка в кав'ярні: тут завжди п'ють і завжди виносять. Одні — пляшки (хто саме — ви бачите на малюнку), інші виносять тих, хто приносить ті пляшки (цього не бачите ні ви, ні завідуючий). Володимир Іванович на все це не дивиться навіть крізь пальці.

«ПАТРЕТ» ДРУГИЙ

Глянувши на цих нещасних, кожен конотопчанин скаже: це прийжджі. Тільки вони могли отак, не роздумуючи, вскочити в річку Єзуч, рідина якої не має нічого спільного з прісною водою. Вони й не догадуються, що вже кілька років підряд, з вини географів, на карту не нанесені три новоутворених притоки річки... з нечистот. Перша — з заводу «Червоний металіст» (директор т. Зайцев В. І.), друга — з паровозо-вагоноремонтного заводу (начальник т. Бєляєв П. В.), третя — з нафтобази (директор т. Бурдін М. С.). Завдяки їм, річка має такий вигляд. Риба в ній не водиться — дохне.

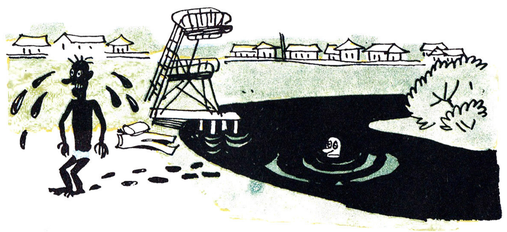

«ПАТРЕТ» ТРЕТІЙ

На ньому ви бачите того ж нещасного і наївного, який, вискочивши з мазуту Єзуча, кинувся в єдину конотопську баню (на 60 тисяч жителів) зразка 1920 року. Жінки сміються і небезпідставно: у бані жіночий день. Чоловікам в такі дні там робити нічого. Вихід один. Купуй ночви, наноси води з криниці і мийся.

«ПАТРЕТ» ЧЕТВЕРТИЙ

Цей малюнок — чистісінька авторська фантазія, в основу якого покладено реальний факт. Таке може трапитися лише тоді, коли в Конотопі несподівано почнуть вживати сухотерті барвники «Васильок» і «Зеленку». Їх на складах Конотопської фабрики побутової хімії зібралося стільки, що ними можна було б перефарбувати: у колір «Зеленки» — всі райцентри Сумщини, Харківщини і будівлю Харківського раднаргоспу (він спускає план на ці барвники), а з допомогою «Василька» зробити Жовте, Чорне та Біле моря — Синіми.

«ПАТРЕТ» П'ЯТИЙ

Перед вами конотопський «радіолюбитель». Йому потрібний мікрофон з телефонної трубки для ультрамодного транзистора. Хіба для цього не перегризеш отой ланцюг? Щиро заздрить «радіолюбителю» вуличний Рябко. Йому б такі зуби, тоді Рябка не втримав би ніякий ланцюг.

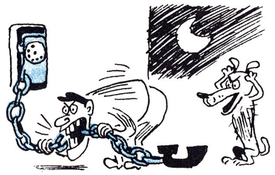

«ПАТРЕТ» ШОСТИЙ

Таким юнаком уявляє собі Галина Дмитрівна Морозова — завідуюча відділом соціального забезпечення — 55-річного робітника т. Баска П. П. Півтора місяця він був пенсіонером, нині — знову молодик і новачок на тому ж заводі, де попрацював 35 років. Тобто на тій ділянці, де пенсію призначають у 55-річному віці, згідно з Положенням. Але Галина Дмитрівна — маг. Вона, як ніхто, вірить у силу слова. Написали на Баска анонімку, що він, мовляв, працював не майстром в котельному цеху, а майстром котельного цеху слюсарних робіт. І Галина Дмитрівна повірила не офіціальним документам, а анонімці. Як бачите, в Конотопі анонімки ще силу мають. Після неї пенсія т. Баска щезла, ніби її конотопська відьма вкрала.

«ПАТРЕТ» СЬОМИЙ

Зроблений на замовлення жителів с. Тернівки Конотопського району. На білому фоні історична споруда. За всіма ознаками, це або колишній, або майбутній колгоспний Палац культури. Судячи по дереву вікон, дверей (воно вже згнило) і по тому, що буйно розрослося посеред приміщення, — це Палац колишній. Судячи по цеглі і словах старожилів — Палац майбутній. Дата, коли заклали першу цеглину, — 56 рік нашого століття. Дата, коли заб'ють останній цвях, — невідома нікому.

На цьому, як казав конотопський писар Прокіп Пістряк, ми кінчаємо свій «лепорт».

З Перцем подорожували, записували та малювали Сергій ГЕРАСИМЧУК, Олег ЧОРНОГУЗ.

Бе-Ша — ШАПОВАЛ Б. М.

(До 70-річчя з дня народження)

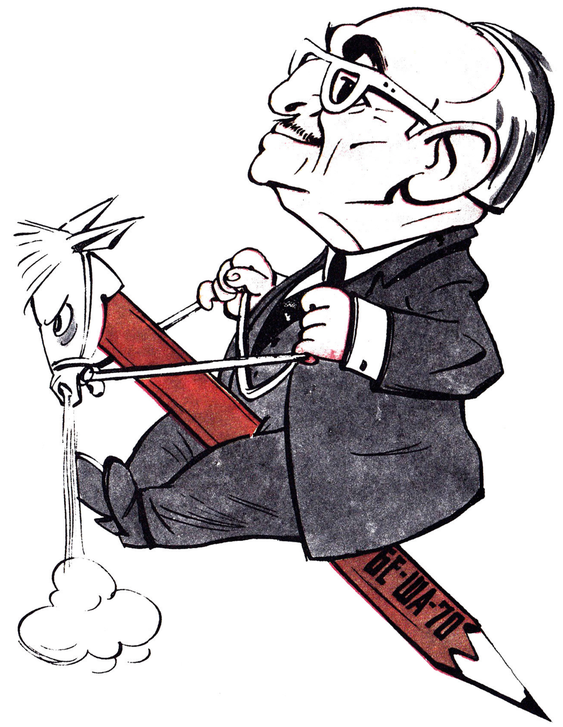

Б. Шаповал, сиріч, Бе-Ша —
Боєць перчанського коша.

Всілякій погані
Бе-Ша
Дає нещадно одкоша.

Людей хороших — утіша
Веселим хистом наш Бе-Ша.

Бо в життєлюбного Бе-Ші
Немає сивини в душі.

Тож хай живе, товариш,

Гнів, сміх і молодість Бе-Ші!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА.
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА.

„скривджений" лука

(СУМНИЙ ЖАРТ)

Була в Луки до чарки звичка.
То хтось його й прозвав —
«п'яничка».
Пристала назва, як смола.
Луку—аж туга обняла...
Пропив свиню... Пішла й теличка,
А чує лиш одно: «П'яничка».
Корову скінчив пропивати —
Та й приміряється до хати...
Це вже, здається, не дрібничка,
Аж збоку чує: «Ет, — п'яничка!»
І люто вигукнув Лука:
— За віщо ж кривда отака!
Це хамство! Так хіба годиться,
Хоч раз би хто назвав: «П'яниця».

Вол. ГОНЧАРЕНКО.

с. Войкове,
Яготинського району,
Київської області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

ТАК І В ЛЮДЕЙ БУВАЄ

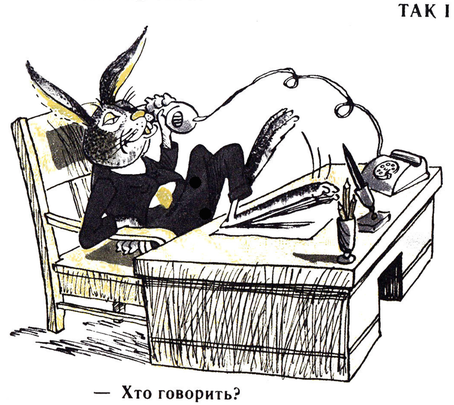

— Хто говорить?

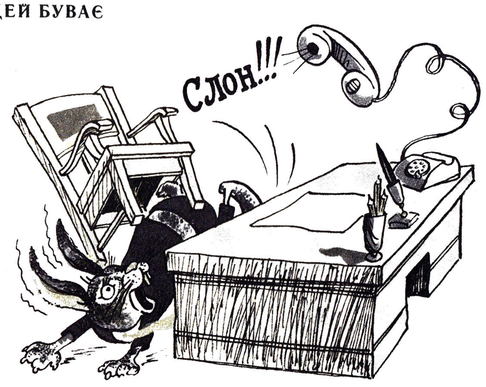

Сатиричні мініатюри

perec-ua.
perec-ua.

А ВСЕ Ж!

Про нову збірку «Колоски»
Я б не сказав лихого слова —
Благенькі в автора думки,
Зате... обкладинка чудова.

ЗНАЙ НАШИХ!

— Що нам Бузок! От ми пахучі!
Хвалилися старі... Онучі.

ЗАРОБИВ

— Годі, — каже Жорі татко, —
Заробляй на хліб, дитятко!..
Заробив п'ятнадцять діб —
Є на воду і на хліб.

В. ВИХРОВ.

м. Ігрень,
Дніпропетровської обл.

РЕЦЕНЗІЯ

Виплеснув критик
Серця порив:
«Автор відчув,
Показав і розкрив...
Автор доводить
Оте і оте...
Автор навчає нас...
Кличе! Веде!..
Автор пірнає
У гущу життя!..»
Цілий «підвал»
Зайняла та стаття,
Що занесла на Олімп
Залюбки
Вірш
У чотири коротких рядки.

О. ЩЕГЛОВИТОВ.

с. Буча,
Київської області.

Ні для кого не новина, що вертольоти зараз використовують як допоміжну будівельну техніку. Цілісіньку квартиру змонтовану підхопить такий вертольот і піднімає хоч на двадцятий поверх.

А от перчанський вертольот, який прилетів нещодавно до міста Миколаєва, ми теж вирішили застосувати на будівництві тільки як підсобний інструмент Відділу технічного контролю.

Робиться це просто. Повисає вертольот над тільки-но зданим будинком, піднімає дах, а Перець заглядає, якість будівництва визначає.

Підняв вертольот дах будинку № 10 по Проспекту Миру, заглянув Перець. Заглянув і сумно-сумно та невесело йому стало. Всупереч технічним правилам, підлогу тут настелили ще до того, як сантехустаткування було змонтоване. В результаті затекла водичка, в результаті замокла підлога, в результаті паркет у трубку йде. І так на площі 600 м².

Підняв вертольот дах будинку № 7 там-таки — на Проспекті Миру, бачить Перець — пропускає він вологу на стиках панелей.

Підняв вертольот дах будинку № 5 (там-таки), бачить Перець ту ж самісіньку картину.

Підняв вертольот дах будинку № 3 (там-таки), та краще б і не дивився. І тоді вигукнув Перець:

— А хто ж то так справно будує-мурує?

— Миколаївський домобудівний комбінат!

І тоді ще раз запитав Перець:

— А хто ж ним так мудро керує?

І відповіли жителі Миколаєва:

— Панков Григорій Спиридонович!

І тоді далі полетів Перець, щоб і на інших вулицях побачити діло рук т. Панкова.

А оскільки у місті Миколаєві житлове будівництво в основному проводиться домобудівним комбінатом, то й шукати довго не довелося. На вулиці Театральній було видно, як біля будинку № 31 кипить робота, відмостку переасфальтовувати доводиться, бо вся сіла.

Тільки-но Перець хотів зняти вертольотом дах з кооперативного будинку «Зоря», що на Жовтневому проспекті, як почув голоси:

— Не треба, Перче, він вже заселений!

— Та як же ж ви живете, коли тут ще ванни не встановили?

— Еге! Коли б то тільки у нас! І в кооперативному будинку «Супутник», і в кооперативному будинку «Вітчизна» теж ванн немає. Зате у нас всіх є гарантійні листи за підписом керуючого трестом «Миколаївпромбуд» т. Кустола, що бойлерні установки працюватимуть не пізніше 1 серпня 1964 року.

І тут Перець вияснив, що у Миколаєві є чималенько будинків, які вже рік-півтора як заселені, а користуватися ваннами і газовими плитами новосели і досі не можуть.

Вже в цьому році по Миколаєву на новобудовах не вистачає 2620 ванн і 1090 газових плиток.

Це, мабуть, доведеться залетіти у Держплан УРСР, розпитати, в чому справа.

Щоб не бути не об'єктивним і не показати справу так, що у всіх недоробках тільки домобудівний комбінат винен, доведеться ще раз Івана Йосиповича Кустола згадати та очолюваний ним трест «Миколаївпромбуд». У споруджених цим трестом будинках стільки недоробок, що Перець на вертольоті до них близько боявся підлітати, щоб, бува, од вітру що-небудь не одвалилося чи не одірвалося.

Але навіть здалеку видно було такі щілини між панельними плитами, у які хоч вертольотом залітай.

Вертольот пілотував
М. БІЛКУН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Яблучний сік — вибухова речовина. Її відкрили в Чернівцях. Загнаний у скляні консервні банки, сік починав там шумувати й дружно стріляв на базах. У телеграмі ТАП «Мирні вибухи» («Перець» № 9) повідомлялося, зокрема, що з цієї нагоди в Києві, на базі Залізничного райплодоовочторгу було дано залп з 240 трилітрових банок.

Луна залпу докотилася до Чернівців. Правління облспоживспілки гідно відзначило винахідників: зняло з роботи директора плодоконсервного заводу т. Бодню Г. П, техкера заводу т. Мельника В. Г., і старшого майстра консервного цеху т. Боярського. Наклало суворі адміністративні стягнення на майстрів Гайтанова В. І., Григор'єва В. М. та начальника ВТК Мунтяна А. Ф. Матеріальну шкоду, завдану заводові, віднесено на їх рахунок.

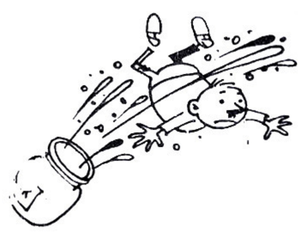

Мал. В. ГОРБАЧОВА

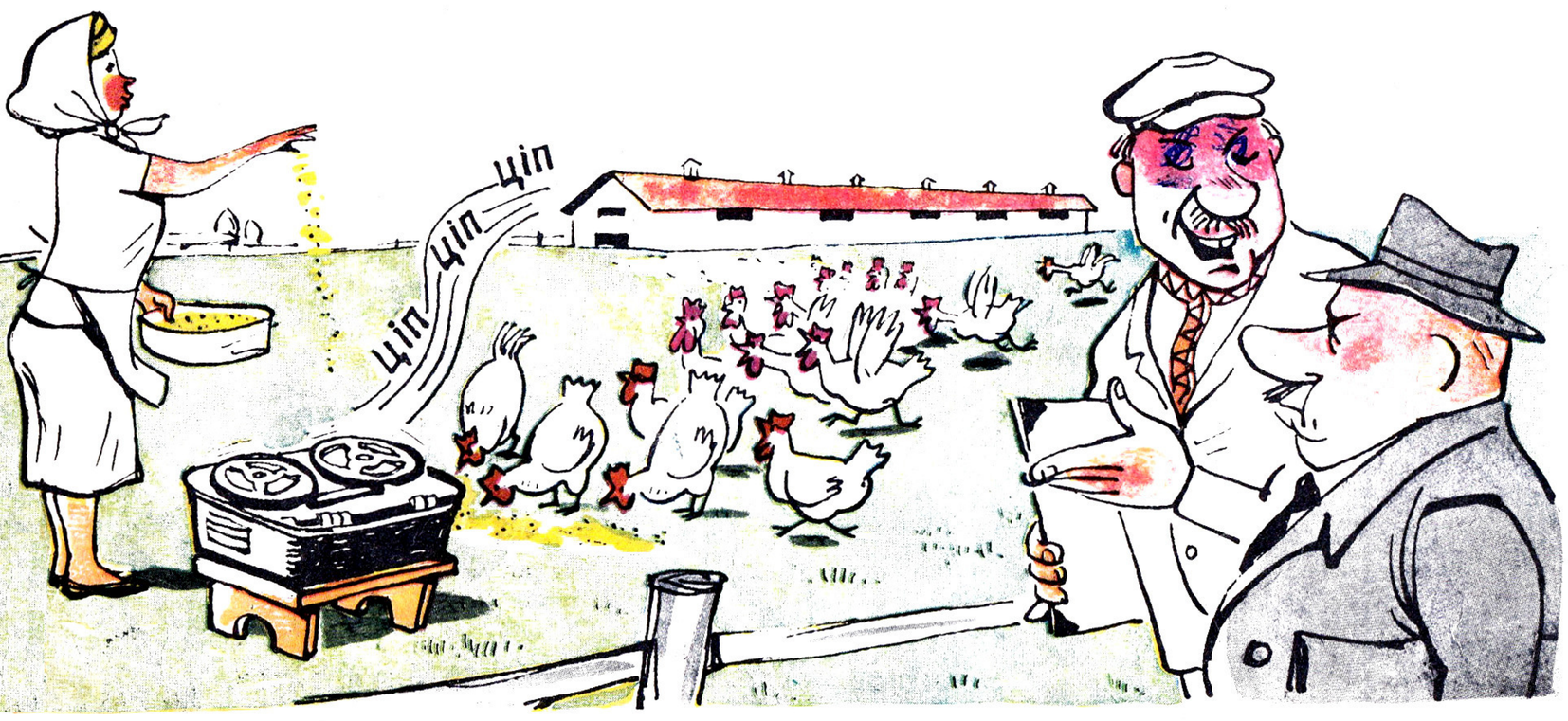

— Як бачите, годівлю птиці у нас механізовано.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

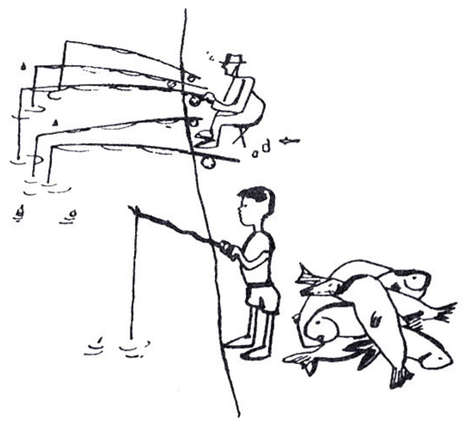

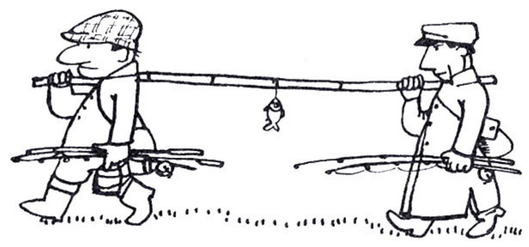

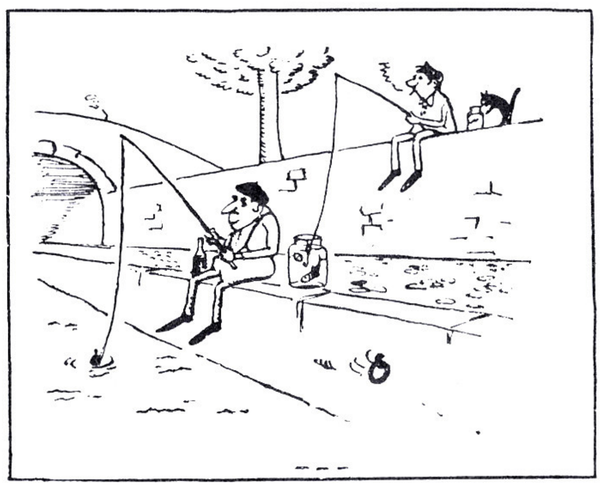

Новинки про їхні порядки

ПОЕЗІЯ — НА ДЕСЕРТ!

У паризькій газеті «Експрес», в розділі «Для дому, для сім'ї» можна прочитати таке оголошення: «За 50 франків ви можете замовити на один вечір поета, який читатиме вашим гостям і вам власні твори або, за вашим бажанням, щось інше».

До чого ти дожилася, музо французької поезії!

ШТАБ, ГОТЕЛЬ ТА ПАПУГА

Уявіть собі таку розмову в штабі військово-повітряних сил США.

— Капітан Джонсон, поздоровляю вас з новим призначенням. Ви полетите в Конго.

Капітан ніяковіє і болісно напружує свій мозок: як відкрутитися.

— Я, звичайно, з радістю. Але моя папуга, моя улюблена папуга. Хто буде її доглядати під час моєї відсутності.

— Така можливість передбачена, — ввічливо відповідає штабний офіцер...

Недавно урядова комісія перевірила деякі витрати військово-повітряних сил США. І відкрила існування «готелю» для собак, кішок та папуг, що належать офіцерам, яких посилають у відрядження. Витрати на цей готель становлять 1,8 мільйона доларів на рік.

Гроші для цього дають, звичайно, багатотерпеливі платники податків.

НАДІЙНА ЗМІНА

Все було зроблено за кращими рецептами грабіжницького мистецтва. Як і звичайно, банк в італійському місті Палермо зачинився о 19-ій годині, а вже десь о 20-ій грабіжники крізь дах будинку залізли на горище. Зробити в стелі дірку достатніх розмірів було справою якоїсь години. Все було б гаразд, якби не та зрадницька кнопка сигналу тривоги, замаскована в сейфі. На виття сирени збіглися карабінери, утекти не вдалося. Дальший хід подій у таких випадках відомий: поліція — суд — в'язниця.

Та цього разу покарання було дещо несподіваним: довелося обмежитися добрячою екзекуцією. Справа в тому, що гангстерів ще не могли судити — це були 13-річний, 9-річний та 11-річний хлопчаки.

Росте надійна зміна!

КОМАНДУ ВКРАДЕНО

Дещо несподівано завершилася гра між англійськими командами «Еламні клаб регбі» з Гервуда та «Челленджінг клаб». Злодій... украв команду Гервуда. Справа в тому, що зустріч мала відбутися між дресированими блохами!

Мамо рідна! — яких тільки «спортивних» ігор не буває у «вільному світі» і чого тільки там не можна вкрасти!

ДЛЯ АЛАБАМИ ПІДХОДИТЬ

За фахом містер Семюель Пулфорт — служитель господа-бога, а за посадою — священик однієї невеличкої парафії поблизу Лондона. Але у вільний від служби божої час цей преподобний містер займається ще одною справою: він викриває одну за одною різні підступні «комуністичні змови».

От нещодавно він викрив особливо страхітливу і підступну змову комуністів. Можна сказати, змову, якщо не проти всього людства, то проти білої раси.

Виявляється, як про це щасливо дізнався англійський священик, комуністи збираються ліквідувати білу расу. А хочуть це зробити у вельми диявольський спосіб: переженити всіх білих чоловіків з негритянками, а всіх негрів — з білими жінками. Отак о взяти собі та й переженити. І — прощавай, біла расо!

Семюель Пулфорт несамовито б'є на сполох, закликає негайно ж схопити усіх чисто комуністів (принаймні, англійських!), щоб перешкодити здійсненню цього диявольського плану...

Коли чутка про викриття, зроблене англійським священиком, покотилася по світу, за Семюелем Пулфортом приїхали. Але не з божевільні, як слід було очікувати, а з Сполучених Штатів, з штату Алабама. Врешті, в цьому нічого дивного нема. Американські расисти, почувши про Семюеля Пулфорта, вирішили, що кращого священика їм не знайти, і запропонували йому проповідувати з алабамських церковних амвонів.

Американська морська піхота висадилася у Домініканській республіці нібито для захисту американських громадян, що там проживають. (З г а з е т)

Мал. Л. КАПЛАНА

Американський громадянин, на захист якого кинуто армію США.

Народні усмішки

УЖЕ КАЗАВ

Дорогою йдуть два п'яних.

— Петре, Петре, а що ти скажеш своїй дружині? — питає той, що зліва.

— Щось вже придумаю, — бурмоче Петро. — А ти що скажеш?

— Скажу: пробач, Маріє, це ж вперше я випив.

— Ех, — махнув рукою Петро. — Це я вже казав років десять тому.

ПОВАЖНІ ПРИЧИНИ

Чоловік свариться на дружину:

— Хата не заметена, миски не миті, — діти голодні... І коли ти вже навчишся щось робити?! Нехай я нічого не роблю, то ж я не маю часу: як не хрестини, то родини, а то ще якийсь біс вирветься, щоб чарку випити.

— А ти не йди, — радить дружина.

— Ага, не йди, — ще більше сердиться чоловік. — Раз не підеш, то вдруге не покличуть.

Повідомив В. ПРОЩАРУК
з с. Герасимівки,
Калинівського району,
Вінницької області.

ДБАЙЛИВИЙ СИН

Увечері батько лягає спати і каже синові:

— Завтра вдосвіта підемо косити траву.

— Добре, тату, — відповідає син, — але, якщо я засплю, то ви не чекайте — ідіть без мене.

Повідомив Й. М. НАЙБЕР
з м. Львова.

ЗДАЄТЬСЯ, СКЛАВ

Виходить студент з аудиторії. Товариші питають його:

— Ну що, склав чи ні?..

— Та, здається, склав! — відповів студент.

— А що ж він тебе питав?

— А хто його знає — він же питав по-німецькому.

Записав М. НАЗАРЕНКО
з м. Біла Церква,
Київської області.

ПО СОБІВАРТОСТІ

Одного разу злодій украв із сусідової кошари двох овець і повіз їх до міста на базар.

День був дуже холодний, і злодій пішов у шинок «погрітися»; та коли прийшов — овець на возі не було.

Приїхав додому, а дружина й питає:

— Продав овець?

— Продав.

— По скільки?

— По собівартості.

Повідомив В. КОПЕЙКО
з с. Комишувахи,
Запорізької області.

Недавно нам впала в око цікава французька приказка: «Коли богам стає сумно на небі, вони відчиняють віконце і дивляться на паризькі бульвари». Видно, вони й справді веселі та гарні ті бульвари!.. А проте, богам можна показати і нашу Вінниччину, її веселі, красиві шляхи, обсаджені, мов ті бульвари, яблунями, грушами, стрункими тополями...

Щоправда, глянувши на хазяйство Бердичівської шляхової експлуатаційної дільниці № 651 (зокрема, в районі нашого колгоспу «Дружба»), боги можуть спересердя і грюкнути віконцем. Бо кому охота милуватись запущеними посадками та густими бур'янами на тих шляхах. Звичайно, коли б на небі існував хоч один бог, він би хіба такого грому з блискавкою напустив за це на шляхового майстра т. Янковського і на начальника ШЕД-651 т. Бересневича.

А так, Перче, ні тучі, ні грому вони не бояться. І той і другий добре знають, що бога на них немає, а шляхове начальство далеко, аж у другій області — у Хмельницькому. От вони і псують зелену красу шляхів, щоб, як кажуть, — ні богові, ні людям.

М. БІЛОУС — голова правління колгоспу,
І. ЖЕННИЙ — головний бухгалтер.

Хмільницький район,
Вінницької області.

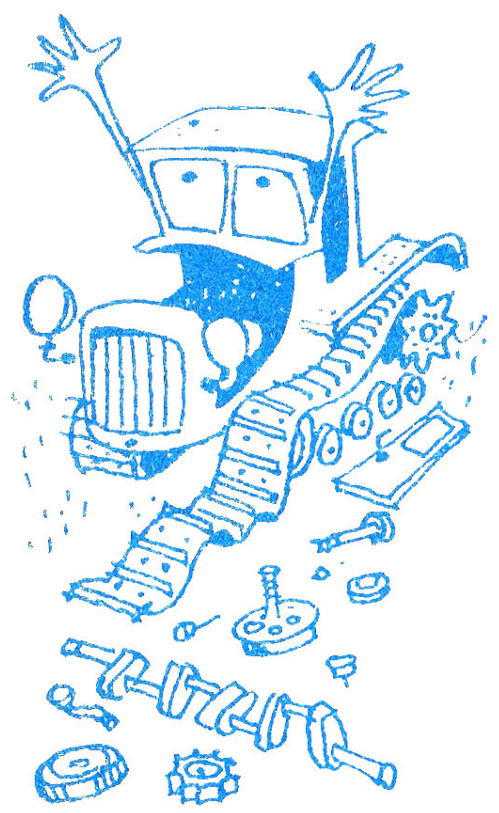

Дізнайся, будь ласка, хто на 976 кілометрі дільниці Дарниця—Козятин (Південно-Західна залізниця) кинув напризволяще цілком придатний до експлуатації гусеничний трактор із стрілою. Нині, правда, цей трактор вже втратив стрілу та безліч деталей. Немає жодних сумнівів, що коли найближчим часом не знайдеться хазяїн, хлопчаки здадуть агрегат на металолом, щоб наші славні машинобудівники мали вдосталь металу на виробництво ще одного цілком придатного до експлуатації трактора.

Поки цього не сталося, гукни, Перче, може, твій голос почує хазяїн трактора та приведе його до пуття.

Д. МАРИЩИН,
машиніст Південно-Західної залізниці.

Шановний перче!

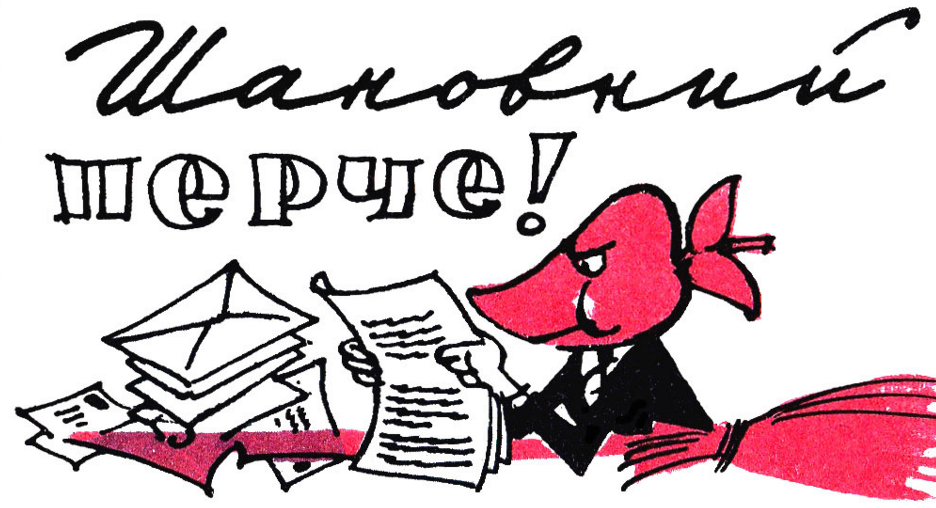

Уявляєш, яка б зчинилася веремія, коли б від директора нашого заводу та від начальника житлово-комунального відділу кожного разу вимагали довідку, що вони й справді обіймають ці посади. Залунали б ущіпливі словечка — і «бюрократизм», і «формалізм», і ще якийсь «ізм»...

А ось нам, робітникам, доводиться терпіти. Шістнадцять років працюю я на заводі абразивних виробів. П'ятнадцять років живу в квартирі заводського будинку. І що ж?

Кожного разу, тільки-но маєш одержувати вугілля, одна вимога — дай довідку, що в квартирі пічне опалення!

Сам завод споруджував будинок, сам печі там клав, сам і довідку вимагає. Хіба не чудеса в решеті?

Може, ти, Перче, доведеш нашому заводському керівництву, що такі довідки суперечать здоровому глузду. Тільки свої доводи виклади, будь ласка, у формі довідки, бо інакше тут з ними не погодяться.

С. МОСКОВКА,
робітник.

м. Запоріжжя.

Якщо почуєш, що хтось скаже: «Чув дзвін, та не знає, де він», то знай, що то в нас дзвонило, бо в 1962 році ми встановили собі у колгоспі автоматичну телефонну станцію. Отож як встановили її, то й задзвонило. Але не телефони задзвонили, а похоронний дзвін по 20.000 карбованцях, які ми на ту станцію угробили.

Що ж до телефонних дзвінків, то з усіх тридцяти телефонів неугавно дзвонимо тільки по одному і все — в Килію, Ізмаїл, Одесу; і усе — в одній справі: благаємо, вимагаємо, щоб Килійське ЛТУ, якому безкоштовно передана наша АТС, налагодило нормальну її роботу.

Не знаємо, чи то вже й той єдиний телефон теж зіпсувався, чи в працівників Килійського ЛТУ совість зіпсувалася, але на наші дзвінки вони ані телень!

То просимо, Перче, подзвони їм по своєму телефону та розкажи про наше горе. Сподіваємося, що ти зможеш додзвонитися до Килійського ЛТУ. Адже те управління твоїм телефоном не опікується, значить, він повинен бути справним.

13 ПІДПИСІВ
жителів с. Василівки, Килійського району,
Одеської області.

Поспішаємо поділитися з тобою радістю. В нашому будинку зробили капітальний ремонт. Все гаразд. Особливо затишно у ванній квартири № 8. Є тут і труби для гарячої води, і крани, немає лише газової колонки. До ремонту була, а після ремонту десь зникла.

Отож просимо тебе, Перче, надішли нам брошурку про те, як тренуються «моржі», любителі зимового купання. Воно хоч і літо надворі, але треба бути готовими до всього. Що як наш кербуд і головний інженер не знайдуть колонки?

Коли надішлеш брошурку, то обіцяємо тобі, що першими почнемо тренувати їх самих.

МЕШКАНЦІ 8-ої квартири будинку № 70 по вулиці Червоноармійській,
м. Київ.

Чи доводилось тобі коли-небудь чути про капітальну бездіяльність? Якщо ні, то ми тобі розкажемо про неї, ще й фактами підкріпимо.

У м. Дрогобичі, по вулиці Ів. Франка, 140, колись був продовольчий магазин міськторгу. Був, покупців обслуговував, але в 1963 році його раптом закрили на капітальний ремонт.

Відтоді й почалося. За два роки тут не покладено жодної цеглини. Не вбито жодного цвяха. Зате знято двері, вийнято вікна, зруйновано перегородки, розібрано печі.

Приїдь, Перче, та подивися на плоди цієї капітальної бездіяльності. Тільки поспішай, бо магазин уже довго не протримається — розвалиться. Тоді хіба що подивишся на самих керівників міськторгу, але це вже не цікаво: їх вид замінити нам магазину не може.

П. ПЕТРІВ.

м. Дрогобич,
Львівської області.

НАША ВАМ ПОРАДА

Старший бухгалтер В.-Березнянського відділення «Сільгосптехніки» (Закарпатська область) Марія Вамош звернулась до редакції з таким листом: «Ми одержуємо зі станції Саранськ, Куйбишевської залізниці, електролампи в коробках з картону. Коробки ці ми повинні повертати назад.

Суворий лист з нашої облбази наказав нам повернути в Саранськ 6 коробок на суму 54 копійки.

Тоді наше районне відділення звернулося в область з проханням здати дорогоцінні коробки на обласну базу з тим, щоб вона разом з коробками, які здадуть інші відділення, переслала їх до Саранська. Але цього нам робити не дозволили, ще й штрафом настрахали.

Зробили ми ящик із дощок, вартістю в 3 карбованці, запакували туди картон, повезли на станцію, заплатили 4 крб. 80 коп. за пересилку та 20 коп. за бирку, вбили півдня і так за 8 карбованців поїхав 54-копійчаний вантаж у Саранськ.

Це тільки початок. Маємо ще одсилати одну порожню бочку у м. Ригу, а другу — в Ленінград...».

А що? І відішлете. Гарненько запакуєте, загорнете у целофанчик і відішлете. До кожної бочки рекомендуємо приставити по три провожатих. Невже у вас шість штатних одиниць у «Сільгосптехніці» не знайдеться? Розстановку сил рекомендуємо таку: супроводжує кожну бочку один старший при пакеті і двоє охоронців з оголеними шаблями.

Будьте певні, бочки доїдуть чудесно. Дорогувато, правда, трохи, зате будете гарантовані, що штрафу вам не доведеться платити.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Робітники радгоспу «Шпитьківський» (Києво-Святошинський район) поскаржились на голову Шпитьківської сільради, який недбало ставився до своїх обов'язків, не цікавився роботою сільради тощо.

Секретар Київського облвиконкому т. Грещенко повідомив редакцію, що факти, наведені у скарзі, відповідають дійсності. На організаційній сесії сільської Ради т. Стрельченка головою сільради не обрано.

★ Завідуючий фермою великої рогатої худоби колгоспу «Зорі Кремля» (Первомайський р-н на Миколаївщині) Крищенко П. А. занедбав роботу на фермі, рідко на ній бував, бо систематично пиячив. А голова колгоспу т. Макатров потурав Крищенкові. Про все це місцеві колгоспники написали листа до редакції.

Після втручання в цю справу Перця Крищенка з роботи знято. За незадовільне керівництво колгоспом колгоспники висловили недовір'я і голові правління т. Макатрову й звільнили його від обов'язків голови.

★ З міста Могилів-Подільського редакція одержала скаргу на те, що майстер місцевого ательє індпошиву № 2 Курлигін місяцями зволікає виготовлення замовлень, зневажливо ставиться до клієнтів.

Як повідомив голова виконкому Могилів-Подільської міськради т. Арнаутов, факти при перевірці ствердились. Курлигіна з роботи знято.

УВАГА, ПЛАГІАТОР!

Плагіатори — сиріч літературні злодії, як і конокради, бувають різні. Один конокрад, вкравши кобилу на ярмарку, тут-таки, на цьому ж ярмарку і спішить її продати. Ну, і як правило, попадається.

Інший конокрад, вкравши гнідого коня у Гайсині, перефарбовує його на буланого і норовить продати у Ромнах. Правда, попадається теж, і б'ють його, бувало, дядьки з неменшою охотою.

Вибачайте на слові, «письменник» Олександр Мельник належить до конокра... чи то пак, плагіаторів другої категорії. Він уміє трохи перефарбувати крадене, сподіваючись, що все зійде з рук.

Поцупивши у номері газети «Известия» від 4 квітня цього року оповідання Євгенія Пермяка «Неблагодарный», Олександр Мельник заходився коло нього, як коло краденого коня:

— Значить, так. Гриву трохи підстрижемо, хвіст підріжемо, тут трохи підфарбуємо, тут яблука намалюємо.

В результаті такої «творчої» роботи у газеті «Київська правда» від 16 травня цього ж таки року з'явився опус Олександра Мельника «Тамарина мораль».

Так двадцятивосьмирічний інженер Володя Шерстобитов з оповідання «Неблагодарный» перетворився на двадцятишестирічного інженера Васю Сердюка, двадцятидворічна вчителька Віра — на двадцятиоднорічну доярку Тамару, Синій ліс на Солов'їний гай, а дівчинка, що стрілась героям у лісі,— на діда. Далі, як то кажуть, за текстом. Або як люблять казати дипломати: «тексти ідентичні».

Ми не дипломати, і слово «злодій» нам зручніше вимовляти, ніж слово «плагіатор». Тому не завадить, мабуть, нагадати старий звичай, за яким на вокзалах вивішували портрети поїзних злодіїв, аби пасажири знали, кого їм стерегтися.

Замість портрета ми вирішили вмістити цю замітку. Хай редактори газет і журналів стережуться і письменники хай знають, хто їх може обікрасти.

ЖИТОМИРСЬКИЙ ЛАБІРИНТ

Послухайте лише, яка пригода ото трапилась зі мною в Житомирі. Приїхав я туди на роботу після закінчення інституту. Пожив тижнів зо два і вирішив прогулятися містом, з визначними місцями ознайомитись.

Пішов. Ходжу з вулиці на вулицю, з провулка у провулок, розглядаю, знайомлюсь. Аж гульк — тупик. Давай, думаю, назад. Подибав прямо, і знову повернувся в тупик. Глянув на причілок цегляного будинку. Крім обмитої дощами бляшаної таблички, ніякого дороговказу. Я — до першої зустрічної жінки — питаю: як мені звідси вибратись, а вона:

— А бог його знає. Я тут недавно живу. Може, вам отой дідусь допоможе. Він тутешній старожил.

Я до дідуся.

— Хе-хе-е, — засміявся дід, — вибратися звідси дуже просто. — І почав своєю паличкою креслити по піску.

— Починай, синку, з третього Старокиївського проїзду, далі через четвертий Київський провулок обійди дев'яностий залізничний кілометр. Звідти потрапиш на вулицю Польову. Тільки, гляди, не зверни в жоден з шести Польових провулків. Бо вийдеш на вулицю Лісову, не минути всіх Лісових провулків — тоді зовсім не виберешся з цього житомирського лабіринту. Отож зарубай собі на носі: з п'ятого Крошенського шнуркуй у проїзд Зенітний, минаючи, безперечно, однойменні провулки.

Я заносив у блокнот рекомендований маршрут-карту. А дідусь тим часом вів далі:

— Обминай проїзд Зенітний, а разом з ним усі провулки Тихі, бо давно сказано: в тихому болоті чорти водяться. Не звертай на жодну з трьох Госпітальних, бо тоді не минути тобі третього Хлібного, четвертого Винокурного — тільки дороги собі прибавиш. Хіба що вийдеш на другий Кривий або четвертий Чуднівський, тоді з четвертого Смолянського провулку, не звертаючи, переходь на другий Винокурний, звідти через Зелений виходь на Магазинний проїзд, який останнім будинком упирається в четвертий Магазинний провулок. Звідти вільний вихід на Магазинну вулицю. Там зможеш підкріпитись, перепочити. Якщо туди вийдеш,— знай, півдороги пройдено. Але, признаюсь щиро, рідко хто витримує ці викрутаси.

— Вам частенько доводиться такі уроки давати? — питаю.

— І не кажи, майже щодня і навіть місцевим мешканцям. Отож, продовжуємо маршрут. Поминувши шостий Виноградний, крокуй на шостий Фруктовий. На четвертий Каховський найліпше вийти через сьомий Березівський. На перший, другий, третій, четвертий Вільські можна глянути, йдучи Старовільською вулицею.

Теперечки вже рукою подати до четвертого Каракульного, що недалеко від вулиці Західної, на яку попадеш через проїзд Західний, а там уже оглянеш і всі сім Західних провулків.

О, мало не забув, — схопився дідусь. — На всі п'ять Першотравневих дорога веде через четвертий Сосновий, хоча можна пройти й через п'ятий Кривобрідський. Обійшовши проїзд і всі чотири Селецькі провулки, мандруй по Ватутіна. Отак і потрапиш на сьомий Транзитний. Второпав?

— Ой, діду, збився, — кажу. — Давайте спочатку.

— Я так і знав, — не витримав старий. — Он телефон-автомат. Дзвони в міськраду, хай провожатого з компасом і картою Житомира висилають, — розсердився він і пішов геть.

Хома ЗАКЛЕПКА.

м. Житомир.

Мал. К. ЗАРУБИ

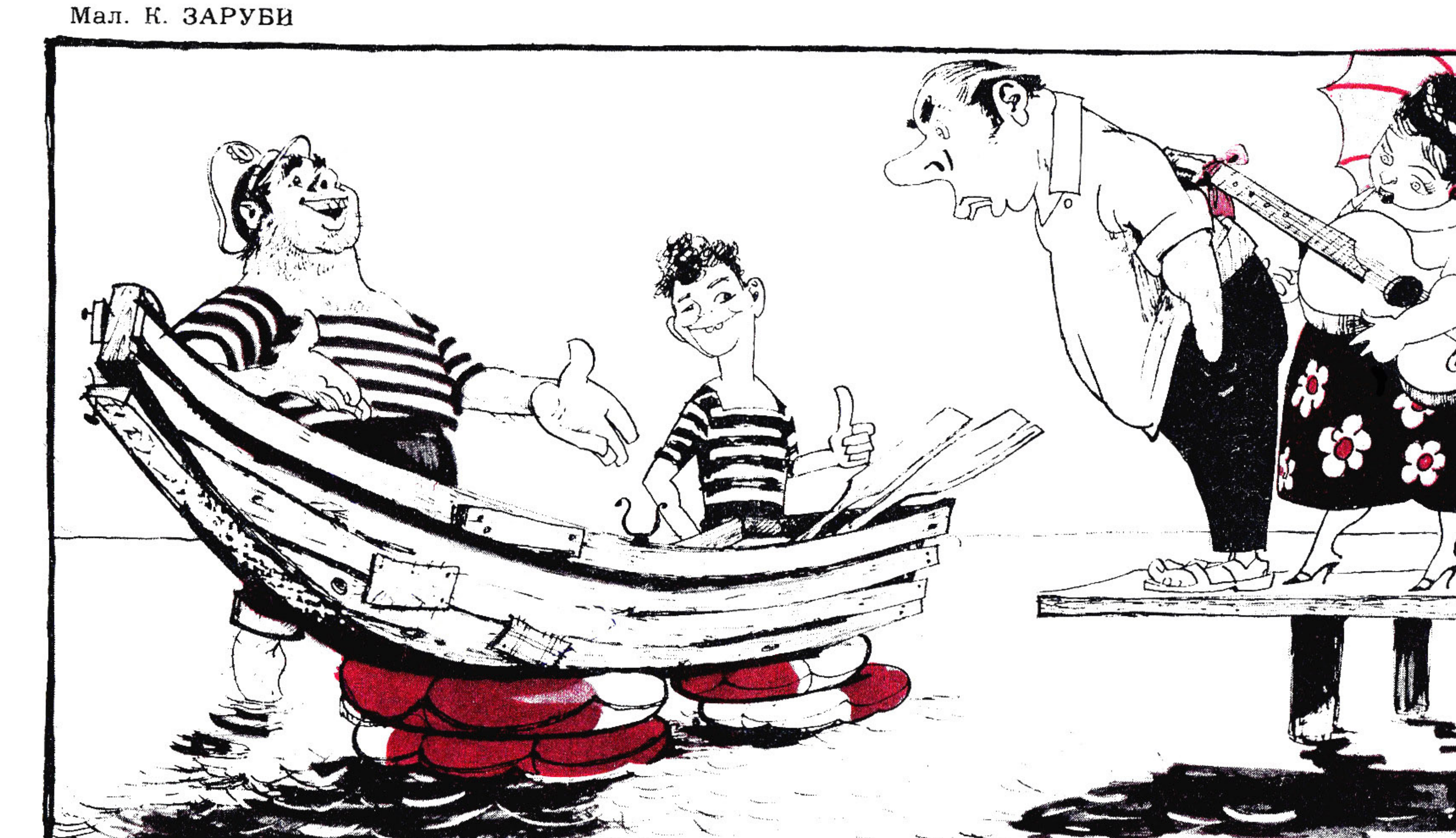

— Ну, тепер уже не потоне.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

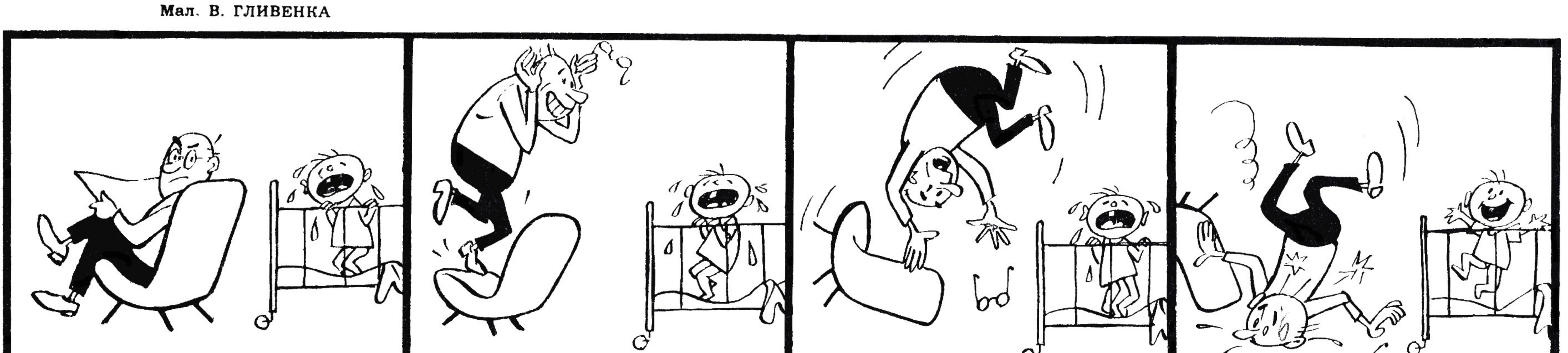

Коли мами вдома нема ...

НОВИНИ З ПИТАНЬ ТЯГАНИНИ

Багато води в... Ой, скаже читач, зачовганий початок. Це, мабуть, йдеться про те, що багато води втекло з тих пір, як Одеський філіал інституту «Укрдіпрокомунбуд» взявся за виготовлення проекту водопостачання селища Кельменці Чернівецької області.

Воно й так і не так. А фраза мала звучати он як: «Багато води в обіцянках-листах, що йдуть з Одеси у Кельменці, а надія кельменчан на те, що проект колись-таки буде закінчено, однаково сохне».

* * *

Хто сказав, що від тяганини прибутку нікого, а неприємностей — хоч одбавляй?

Це — як діло повести.

Львівський галантерейний комбінат ще в 1962 році недодав Харківському державному університетові 35 штук матраців на суму 472 карбованці 50 копійок.

Три роки писанини-тяганини не призвели ні до чого. Ні грошей, ні матраців університет не одержав.

Львівський арбітраж, куди університет звернувся по допомогу, відповів

«Через пропущення терміну позовної давності, спонукати галантерейний комбінат сплатити заборгованість не можемо».

Ну от. То є прибуток від тяганини чи немає? Затягни строк сплати і не платитимеш. Тільки не забувай писати галантні листи з обіцянками колись та розрахуватись, як це робила дирекція Львівського галантерейного комбінату.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія:

М. БІЛКУН, К. ЗАРУБА, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Адреса редакції журналу Перець, видавництва і комбінату друку «Радянська Україна»: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Тел. Г-18-2-12, Г-18-3-46, Г-18-3-79

Журнал «Перець» № 13 (552).
(на украинском языке).

Підписано до друку 18. VI 1965 р.
Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 08064. Зам. 02836. Тираж 500.000 прим.

perec-ua.
perec-ua.

Відсканував Іван ТОЛОКНЬОВ, опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти: http://perec-ua. livejornal.com

Індекс 74393.

БЕЗ СЛІВ

Мал. БЕ-ША